

Το 1974, στις πρώτες μεταπολιτευτικές εκλογές, τα στελέχη τής προδικτατορικής Ένωσης Κέντρου, με επί κεφαλής τον Γεώργιο Μαύρο και σε συνεργασία με κάποιους νεότερους πολιτικούς, κατέβηκαν απέναντι στον -πανίσχυρο τότε- Καραμανλή ως Ένωση Κέντρου - Νέες Δυνάμεις και κατάφεραν να συγκεντρώσουν ένα εκατομμύριο ψήφους και το αξιοπρόσεκτο ποσοστό 20,42%. Σ' εκείνες τις εκλογές, το νεοϊδρυθέν ΠαΣοΚ μάζεψε μόλις 666.000 ψήφους

και περιορίστηκε στο φτωχό 13,58%. Όμως, μέσα σε τρία χρόνια, η καταιγίδα που λεγόταν Ανδρέας Παπανδρέου άρχισε να φουσκώνει και να σαρώνει την δύσμοιρη Ένωση Κέντρου. Στις εκλογές τού 1977, το Κέντρο έχασε σχεδόν την μισή του δύναμη (11,95%) ενώ το ΠαΣοΚ διπλασίασε τους ψηφοφόρους του (25,34%), Όταν το 1981 ο πανίσχυρος πλέον Ανδρέας μάζευε το εντυπωσιακό 48,07%, η Ένωση Δημοκρατικού Κέντρου (υπό τον Ιωάννη Ζίγδη πια) εξαφανιζόταν στο 0,4%.

Τότε βρέθηκαν πολλοί που θεώρησαν πλήγμα για τον τόπο την διάλυση του Κέντρου, ισχυριζόμενοι ότι έτσι πολώθηκε η πολιτική ζωή. Φυσικά, η εν λόγω άποψη δεν είναι παρά μια κουταμάρα, στον βαθμό που δεν συνιστά κουτόχορτο για τον αδαή πολίτη. Κατ' αρχάς, για να υπάρξει πόλωση πρέπει να υπάρχουν και δυο αντίθετοι πόλοι. Αν δεχτούμε ότι ο δεξιός πόλος ήταν η Νέα Δημοκρατία (παρ' ότι από το 1977 και μετά, ειδικά δε επί Ράλλη, είχε σημειώσει μια υποχώρηση από τις παλιότερες σκληρές θέσεις της), θα πρέπει να δεχτούμε ότι το ΠαΣοΚ ήταν ο αριστερός πόλος. Αυτή η παραδοχή αρκεί για να καταδείξει την γελοιότητα του πράγματος. Η πραγματικότητα είναι ότι δεν άλλαξε τίποτε. Δυο πόλοι υπήρχαν και δυο πόλοι εξακολούθησαν να υπάρχουν αλλά δίχως πόλωση, μιας και οι πόλοι αυτοί δεν ήσαν αντίθετοι.

Φυσικά, εκείνο το ένα εκατομμύριο "κεντρώων" ψηφοφόρων τού 1974 δεν εξαφανίστηκε μέσα σε επτά χρόνια ως δια μαγείας. Απλώς άλλαξε στρατόπεδο, μετακομίζοντας (κατά την συντριπτική του πλειοψηφία) στο πολλά υποσχόμενο ΠαΣοΚ. Αντίστροφα μιλώντας, θα ήταν βλακώδες να δεχτούμε ότι οι 2.725.000 άνθρωποι που ψήφισαν ΠαΣοΚ το 1981, εμφορούνταν από σοσιαλιστικές ιδέες. Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, σε συνδυασμό με το 10,93% του ΚΚΕ, οι τρεις στους πέντε Έλληνες θα έπρεπε να κοιμούνταν με τον Μαρξ στο μαξιλάρι τους.

Κάπως έτσι στήθηκε ο μεταπολεμικός δικομματισμός, ο οποίος σε γενικές γραμμές λειτούργησε όπως ακριβώς λειτουργεί το διπολικό σύστημα στις ΗΠΑ: δυο μεγάλα και

ισχυρά κόμματα, τα οποία εκπροσωπούν και στηρίζουν τα συμφέροντα της ίδιας τάξης ενώ ταυτόχρονα λειτουργούν και ως αμορτισέρ που απορροφούν τους κραδασμούς του “αντιπάλου” τους. Μ’ αυτόν τον απλό τρόπο επιτυγχάνονται τόσο η απρόσκοπτη συνέχεια της ίδιας πολιτικής όσο και το “μάντρωμα” των ψηφοφόρων. Όσο κι αν αλλάζουν τα ονόματα, η ιστορία των δίπολων παραμένει εκνευριστικά ίδια κι απaráλλαχτη: ΕΠΕΚ – Συναγερμός, ΕΡΕ – Ένωση Κέντρου, Νέα Δημοκρατία – ΠαΣοΚ. Μια φορά πήγε να “στραβώσει” το πράγμα με την ΕΔΑ και φάγαμε εφτά χρόνια χούντα στο κεφάλι.

Ας επιστρέψουμε, όμως, στο σήμερα. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα των εκλογών τού 2012, ο Βαγγέλης Βενιζέλος βρέθηκε να ηγείται ενός ταχύτατα διαλυόμενου κόμματος ενώ απέναντί του βρέθηκε ένας ΣυΡΙΖΑ σε εντυπωσιακή άνοδο. Αν πιστέψουμε δε τις δημοσκοπήσεις, το μεν ΠαΣοΚ (είτε σκέτο είτε ως ελιά) θυμίζει έντονα την μεταπολιτευτική Ένωση Κέντρου, ο δε ΣυΡΙΖΑ περνάει πασοκικές μέρες ’81. Όμως...

Όμως, κατ’ αντιστοιχία προς όσα είπαμε πρωύτερα, το σημερινό φαινόμενο δεν πρέπει να ερμηνευτεί ως μετατόπιση του λαού προς τα αριστερά. Άλλωστε, όσος σοσιαλισμός υπήρχε στο ΠαΣοΚ τότε, τόση αριστερά υπάρχει στον ΣυΡΙΖΑ σήμερα. Αυτό που πράγματι συμβαίνει τώρα είναι η εξέλιξη της διαδικασίας αλλαγής τού κλασσικού δίπολου, προκειμένου να προσθέσουμε στο σχήμα που προαναφέραμε άλλο ένα ζευγάρι: Νέα Δημοκρατία – ΣυΡΙΖΑ. Δηλαδή, ακόμη ένα δίπολο στην υπηρεσία της ίδιας τάξης.

Υποψιάζομαι πως η καλύτερη απόδειξη όλων αυτών βρίσκεται στις υποψηφιότητες των επερχόμενων αυτοδιοικητικών εκλογών. Για παράδειγμα, στην Πάτρα κατεβαίνουν πέντε πασοκογενείς υποψήφιοι δήμαρχοι και στην Δυτική Ελλάδα τρεις πασοκογενείς υποψήφιοι περιφερειάρχες. Δεν νομίζετε ότι οκτώ πρωτοκλασσάτες υποψηφιότητες είναι πολλές για ένα κόμμα που υποτίθεται πως πνέει τα λoίσθια; Η ίδια εικόνα επαναλαμβάνεται σε ολόκληρη σχεδόν την χώρα, αποδεικνύοντας ότι μπορεί το ΠαΣοΚ να σβήνει αλλά οι μηχανισμοί επιβιώνουν και συνεχίζουν να δουλεύουν. Έστω κι αν οι καιροί επιβάλουν αλλαγή ταμπέλλας.

Αν ακόμη δεν έχετε πειστεί, ρίξτε μια ματιά στις διοικήσεις των συνδικάτων, των σωματείων, των ομοσπονδιών κλπ. όπου η πασοκική ΠΑΣΚΕ εξακολουθεί να εκπροσωπείται με τρόπο αντιστρόφως ανάλογο προς την επιρροή που έχει σήμερα (τουλάχιστον δημοσκοπικά) το ΠαΣοΚ. Φυσικά, κάτι τέτοιο είναι απόλυτα λογικό: ένα σύστημα που λειτουργούσε επί τόσα χρόνια, δεν σωριάζεται ποτέ από μόνο του.

Ας πούμε, λοιπόν, τα πράγματα με το όνομά τους. Το ΠαΣοΚ καταρρέει ως κόμμα και δεν σώζεται με μετασηματισμούς τύπου Ελιάς (όπου συμμετέχει και το κόμμα τού Λοβέρδου, ο

οποίος έφυγε από το ΠασοΚ επειδή διαφωνούσε με τον Βενιζέλο αλλά στην πορεία κατάλαβε ότι θα μπορούσαν να συνεργαστούν οι δυο τους ως κομματάρχες). Ε, και; Το σύστημα έχει έτοιμο το επόμενο δίπολο, φροντίζοντας να καλύψει όποιο κενό παρουσιαστεί. Εκτός αν ο λαός έχει διαφορετική γνώμη και την εκφράσει κατηγορηματικά στην κάλπη...

Πηγή: teddygr.blogspot.gr